Ч. 64. Неділя 2 цьвітня (20 марта) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Близький конець угорскої кризи. — Справа марокканьска. — Якийсь заговір в Парижи — Ворохобня на Креті. — Внутрішне положенє в Росиї і чутка про царя. — З поля війни.

Криза на Угорщині добігає по всій імовірности до кінця. Після вістий, які наспіли вчера з Будапешту, причинив ся головно до того австро-угорский амбасадор в Берлині Сеґєній-Маріч, котрий полагодивши діло, вертає назад на своє становище. Здає ся, що єму удало ся бодай в части переконати сполучену опозицию угорску о небезпечности єї політичних змагань а з другої сторони й корона показала ся готовою до деяких уступок в справі войсковій і так заносить ся на компроміс, котрого наслідком буде мабуть коаліцийний кабінет під проводом ґр. Андрашого. Справа економічного відділеня Угорщини від Австриї вже якось притихла, бо мадярскі верховоди приходять що раз більше до переконаня, що се як раз вийшло би як найбільше на шкоду Угорщини, а в справі войсковій робить корона ту уступку, що мадярска мова має бути також мовою полковою у всіх полках, на котрі складають ся і немадярскі полки з виїмкою полків хорватских. В звязи з сею уступкою а може ще й з якимись другими стояла також оногдашна авдиенция міністра війни Пітрайха і адмірала Монтекукколї у Цїсаря. Голона річ лежить в уложеню проґрами нового правительства, з котрої мають бути виключені всї ті справи войскові, при котрих корона обстає, а за котрі дає инші уступки. Так отже можна сподївати ся, що вже в найблизшім часї буде утворене нове правительство — в якім складї, того ще не знати.

Подорож цїсаря Вільгельма до Танґера прибрала характер якоїсь важної акциї політичної а французскі часописи старають ся доказати, що она мимо волї Цїсаря мала бути протестом против французскої полїтики в Марокку. Се не удало ся, бо правительства в Парижи, Льондонї і Мадридї виступили згідно, щоби показати, що они хотять удержати мирне верховодство в Марокку, котрого проґраму французский посол предложив тепер султанови. Здаєсь однак, що сам султан і єго дорадники хотїли би позбути ся того верховодства і шукають зближеня до Нїмеччини а знаком того має бути та незвичайна сердечність, з якою хотять витати цїсаря Вільгельма в Танґері. Султан вислав на повитанє цїсаря свого стрия Мулея Абдель Малека з письмом до цїсаря, в котрім витає єго і висказує надію, що відносини єго держави до Нїмеччини стануть від тепер ще сердечнїйші. З глубини краю мають приїхати на повитанє цїсаря численні депутациї всїляких племен.

Перед кількома днями наспіла була вість з Парижа, що там викрито якийсь заговір против Росиї. З урядової сторони тому заперечено і було сказано, що ревізиї, які відбували ся в деяких домах, стояли в звязи з заказаними бюрами гри о заклад при перегонах. Тепер же показує ся, що розходило ся дїйстно о заговір, лиш не против Росиї, а таки против французскої републики. Кілька тайних аґентів дали правительству знати, що они впали на слїд якогось войскового заговору, а вслїд за тим розпочали ся ревізиї в помешканях кількох офіцирів в нечинній службі, щоби же не звернути на то уваги, говорено, що розходить ся о згадані заказані бюра. Власти сподївали ся, що знайдуть у тих офіцирів важні письма політичних личностий; тимчасом не знайдено нїчого, що вказувало би на якийсь заговір.

На Креті вибухла формальна ворохобня, котрої цїлию єсть прилученє сего острова до Грециї. Які розміри прибрала ся революция, поки що не знати. Кажуть, що старший комісар острова, грецкий князь Юрий, котрого Турecчина установила була на острові на загальне жаданє держав европейских, їздив перед кількома місяцями по европейских дворах і ста-

---

4)

МАЛЬВА.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше).

Високо у воздусї счепили ся дві чайки і били ся, аж пірє з них летїло. Їх дикий крик перебивав веселу пісню филь, що так щиро, так гармонійно розливала ся в торжественній тишині ясного неба. Здавало ся, що се пісня радісної гри сонїшного проміня на зеркалї моря....

Чайки падуть у воду і друть ся дальше, сердито викрикаючи від болю і люти, а відтак знов піднимають ся до гори, переслїдуючи одна другу. Їх товаришки — цїле стадо — немов і не бачать сеї завзятої бійки; ловлять лакомо рибу, плюскаючись в зеленавій, яснії, граючій водї...

Василь придивляєсь чайкам і єму робить ся сумно. Чого они бють ся? Мало їм риби в мори? Так напосїдають ся й люди одні на других: подобаєсь одному добрий кусок, другий вже хоче з пащі єму видерти. Пощо? Атже чимало ще в житю не одного доброго! Пощо відбирати чоловікови то, що він собі вже виглядів? Або хочби тота борба о женщини: один має бабу, другий відбиває єму єї і манить до себе. Пощо того, коли на земли тілько вільних, нікому не приналежних женщин? Оно не добре, з того виходить неспокій...

Але море було пусте. Там далеко, коло берега не показувала ся знакома, темна точка.

— Не їдеш? — сказав Василь голосно.— Ну, то й не треба! А ти гадала, як?

І згірдно плюнув в сторону берега.

Море сьміяло ся...

Василь підняв ся і пішов до буди, щоби варити собі обід, але почув, що їсти єму не хочесь, вернув на давнє місце і знов ляг.

— Коби хоч Серьожка приїхав! — закликав у гадках і почав думати про Сергія. — То їдкий хлопака, зі всього сьміє ся, до всїх ставить ся з кулаками. Здоровий, бувалий, письменний він, але пяниця! З ним можна забавити ся! Баби за ним мало з душі не вискочать, і хотяй недавно появив ся, всї за ним бігають. Лише Мальва від него здалека... І она не їде... Така проклята баба! Може лиха на него, що єї бив? Але се її не першина. Инші ще не так єї будуть бити. Ну, але й він тепер її покаже...

Так думаючи то про сина, то про Серьожку, а найбільше про Мальву, Василь перевертав ся на піску і все дожидав. Єго неспокійний настрій перемінював ся незамітно на темний, підозріваючий здогад, але він не хотїв над сим міркувати. І ховаючи перед собою своє підозрінє, він перебув до вечера, то вставаючи, то ходячи по піску, то знов лягаючи. Море вже потемнїло, а він все ще глядів у далечінь, дожидаючи човна.

І Мальва того дня не приїхала.

Кладучись спати, Василь понуро нарікав на свою службу, що не позволяє йти єму на берег, а коли засипляв, часто зривав ся — крізь дрімоту єму здавало ся, що десь далеко плещуть два весла. Тодї він прикладав руку до очий і глядів на темне, мутне море. На березї коло рибарень горіли два огнища, а на мори не було нікого.

— Добре-ж, відьмо! — погрозив Василь і заснув твердо.

— — — — — — —

В рибарни стало ся того дня ось-що: Яков став рано, коли сонце ще не пекло і з над моря віяло холодячою сьвіжостию. Вийшов над берег, щоби вмити ся і побачив там Мальву. Она сидїла на задї човна, що був привязаний до берега, і спустивши голї ноги, чесала мокре волосє.

Яков пристанув і почав дивити ся на неї цїкавими очима.

Єї перкалевий кафтаник був на грудех незапняний і зсунув ся з одного рамени, а рамя було таке біле, апетитне....

Филї ударили о стїну човна і Мальва то піднимала ся високо, то падала так низько, що єї ноги майже доторкали ся води.

— Ти купала ся? — крикнув до неї Яков.

Она звернула до него лице, зирнула побіжно на свої ноги і розчісуючи дальше волосє, відповіла:

— Купала ся... Чогож ти так рано встав?

— А ти ще раньше?

— Тобі що до того?

Яков замовчав.

— Як схочеш так як я жити, буде тобі тяжко... — сказала.

рав ся наклонити їх, щоби они згодили ся на прилученє Крети до Греції, але они рішучо тому спротивили ся. Внаслідок того вибухла тепер ворохобня, а Росия, Франция, Англія і Італія постановили сперти рішучо всякий рух за тим прилученєм і рішили ся вислати на остров свої войска, а на просьбу кн. Юрия визначили реченець 36 годин. Князь видав тоді відозву до жителів Крети, в котрій жадає, щоби они зложили оружиє.

Як невідрадні настали тепер відносини в Росиї, можна зміркувати із слідуючої вісти, яку оголосив виходячий в Парижи „Ню-йорский Геральд" в депеши з Петербурга, в котрій сказано: „Поважність ситуациї стає щораз більша. Цар все ще за тим, щоби вести війну аж до крайности. Мимо того взяв він вже під розвагу конечність заключеня мира і сказав: „Коли буду змушений підписати мир, то не зможу вже дальше бути царем". Що мають значити ті слова, о тім настали тепер спори. Дехто каже, що цар готов вже зречи ся престола, а инші доказують, що цар готов зречи ся свого автократичного становища і поділити ся одвічальностию за заключенє мира з представителями народу. Се мабуть стало ся причиною тої чутки, яка появила ся була вчера, а після котрої цар хотів відобрати собі житє вистрілом з револьвера і лиш цариця мати до того недопустила". Потверджения сеї чутки нема і здає ся, що она єсть лиш видумкою буйної фантазиї. Але що становище царя єсть дійстно дуже прикре, о тім не можна сумнївати ся.

Урядово доносять з Петербурга: Специяльна конференция на основі царского указу з 3 марта радила під проводом міністра справ внутрішних, як треба здійстнити волю покликаня заступників народу до участи в законодавстві. Предсїдатель комісиї взяв ся зараз до розглянена материялу, яке мало міністерство і звернув свою увагу на приготовляючі роботи. Материял і предложені всїлякими особами і товариствами проєкти ріжнили ся дуже від себе в поглядах на найважнїйші засади задачі і в подрібностях. Серед таких условий було би їх обговоренє дуже скомплїковане, а праці комісиї мусїли би тим більше проволїчи ся, що комисия повинна складати ся не лиш з репрезентантів правительства і високих урядників, але й з людий високого образованя, знаних зі своєї діяльности для правительства і суспільности, а обзнакомлених з відносинами в ріжних частях держави. Мін. справ внутрішних уважає длятого за конечне основні гадки скликаня заступників народу, предложити їх раді міністрів а відтак піддати під остаточну нараду специяльній конференциї, котра має бути утворена на основі указу з 3 марта. В виду того приготовляючі роботи займуть ще яких 2 до 3 місяці часу а справа винайденя лїпших способів здійстнення волї царя буде оперта на засаді погодженя загальних інтересів держави з місцевими потребами всїляких єї частий. — Сї засади затвердив цар дня 29 марта.

Після донесеня часописи „Русь" були Японцї дня 29-го марта вже лиш на 30 верст (4 милї) від Харбіна. Сподівають ся що дня їх атаку. Число Хунхузів, що стоять під проводом Японців, росте з кождим днем. Ходить чутка, що маршалок Ояма видав відозву, в котрій заповідає, що дня 10-го цьвітня вступить до Харбіна.

Новинки.

Львів, дня 1-го цьвітня 1905.

— **Відкопи з римских часів у Відни.** Недавно удало ся в нинїшнім Відни відкопати слїди колишної Віндобони, а именно при будовах між улицями Bogner- і Naglerstrasse відкопано частину муру, що окружав колись римску Віндобону, з останками вежі оборонної. Нинїшний „Graben" хоч не є ровом, носить свою назву цїлком справедливо, бо після послїдних розкопів переконано ся, що він є засипаним ровом (fossa) римским, що йшов попід мури кріпости Віндобони. В сїм рові найдено богато посуди, цегол і т. п., що поясниє ся тим, що коли римский табор замінив ся з часом на місто, то „fossa" стала ся місцем, де скидувано ріжні річи, які дома були вже непотрібні, отже цегла, побита посуда і т. д.

— **Дикі пастухи.** На інавгурацию президента Рузвельта приїхали до Вашінґтону також пастухи худоби, так звані „кавбої" з західних країв Спол. Держав. Свою присутність в містї они обявляли витем Індиян, мявканєм, бреханєм пса і т. д., коли в двох великих автомобілях їздили по улицях Вашінґтону. Незвичайно гордими були „кавбої", коли гостив їх у себе президент Рузвельт. Коли вертали з „Білого Дому" до своїх кватир, дали доказ свого знаня в киданю ляссом. На велику утїху цікавої публики, що зібрала ся коло них великими товпами недалеко „Білого Дому", зловили на лясо двох полїциянтів і тягнули їх кусень дороги за собою. Полїциянти тїшили ся, а радість публики не мала краю. — На другий день по інавгурациї президента можна було оглядати в ріжних театрах Нового Йорку кінематографічні образки з інавгурацийного дня в Вашінґтонї. Представляють они 14 характеристичних сцен з того сьвята, а їх показанє забирає пів години часу.

— **Жертви води.** З Нового Санча доносять: В громаді Збіпицях переплинали онoгди човном через Дунаєць 12-лїтний Франц і 9-лїтний Іван Вельґоши, сини тамошного селянина. На серединї ріки човно весловане невправними хлопцями нагле

— Ого! Диви, яка страшна! — усьміхнув ся Яков, присїв і почав мити ся.

Черпаючи долонями воду, прискав собі єї на лице і стогнав від острої сьвіжости. Потім утираючи ся кінцем сорочки, спитав Мальву:

— Чого ти мене лякаєш?

— А ти чого витріщуєш на мене очи?

Яков не міг собі пригадати, щоби дивив ся на неї більше, як на инші женщини, але тепер сказав нагло:

— Бо ти така приманчива.

— А як батько дізнає ся про твоє залицянє, то дасть тобі...

Она глядїла весело і приманчиво єму в очи.

Яков засьміяв ся і скочив до човна. Він таки не розумів, про яке залицянє она говорить, але коли она сама каже, то значить, що він мусїв колись визиваючо на неї дивити ся. І нараз єму стало весело та приємно.

— Що там батько? — говорив він, підходячи до неї. — Чейже не купив тебе, що?

Він усїв коло неї і подивив ся сьміло на єї голе рамя, незакриті груди, на всю єї стать, що була така сьвіжа, сильна і пахла морем.

— Яка ти біла! — крикнув з одушевленєм, оглянувши єї докладно.

— Не для тебе.... — сказала коротко, не дивлячись на него і не поправляючи свого свобідного костюму.

Яков зітхнув.

Перед ними стелило ся безмежне море в проміню ранного сонця. Маленькі филї, викликані збиточним подувом вітру, тихо били ся о стїни човна. Далеко, немов шрам на шовково-мягкій груди моря, маячів насип. З него виринала жердка і тонкою лінією вбивала єго в мягку глубину синього неба, а на єї кінци можна було відріжнити червону шмату, що повівала на вітрі.

— Так, хлопче! — сказала Мальва, не дивлячись на Якова — апетитна я, але не для тебе.... Та й не купив мене нїхто, і батька твого не потребую слухати. Живу я сама для себе, а ти мене не зачіпай, бо не хочу стати між тобою а Василем.... Не хочу сварки анї нічого, розумієш?

— Хиба я що зробив? — здивував ся Яков. — Таж я тебе не зачіпаю.... я лиш так!

— Не сьмієш доторкнути ся мене! — сказала Мальва.

Сказала се з такою погордою супротив Якова, що обидила в нім рівночасно і мужчину і чоловіка. Зачіпливе, майже лихе почуванє обхопило єго, а єго очи заіскрились.

— Ов! Не сьмію? — крикнув, присуваючись до неї.

— Не сьмієш!

— А як доторкну ся?

— Анї гадай!

— А що буде?

— Дам тобі по голові, аж перевернеш ся у воду.

— Ану дай!

— Лиш зачіпи!

Він оглянув єї жевріючими очима і нараз сильно обняв єї з боку кріпкими раменами, стиснувши їй плечі та груди. Від дотику єї повного і теплого тїла він весь спалахнув і щось здавило єму горло.

— Ну.... бий! Що?...

— Пусти мене! — сказала спокійно і старалась увільнити ся з єго тремтячих рук.

— Ти по голові хотїла менї дати?

— Пусти! Уважай, бо буде зле!

— Що ти кажеш? Ну, ну, тілько не лякай! О, ти.... ягідко!

Притиснув єї до себе і впив ся губами в єї румяне лице.

Она засьміяла ся збиточно, вхопила Якова сильно за руки і нараз сильним рухом кинула ся наперед. В тих обіймах они тяжкою масою звалили ся обоє у воду і щезли серед піни....

По хвили на розфильованій водї показала ся мокра голова Якова з перестрашеним лицем і коло него виринула як чайка Мальва. Яков махав розпучливо довкола руками, бризкав водою, ревів і вив, а Мальва з голосним реготом плавала довкола него, хлюпала єму в очи пригорщами солону воду і занурювалась, ховаючись перед єго широкими замахами.

— Сатана! — закричав Яков порскаючи. — Тону!... Єй Богу! Досить!... Я втону! Вода.... гірка.... Ах ти.... тону-у!

Але она вже віддалила ся від него і по мужески кидаючись наперед довгими, швидкими рухами, плила до берега. Там скочила зручно знов до човна, станула на краю і регочучись, глядїла на Якова, що з поспіхом підпливав до неї. Мокра одіж прилипла до єї тїла і унаглядняла єї повні форми від колін до плечий, а Яков підпливши до човна і вчепивши ся єго рукою, вилив лакомі очи в ту мокру, майже голу женщину, що весело сьміяла ся з него.

— Ну, вилази, морска собако! — говорила крізь сьміх, приклякнула і подала єму одну руку, а другою держала ся стїни човна.

Яков вхопив єї за руку і крикнув радістно:

— Ну, тепер чекай! Я тебе викупаю!...

Він тягнув єї до себе, стоячи по рамена в водї, а филї перебігали почерез єго голову, розбивали ся о човен і бризкали Мальві в лице. Она жмурила очи, реготала ся і нараз з вереском скочила в воду, збиваючи вагою свого тїла Якова з ніг.

І знов почали в зеленавій водї грати ся, як дві великі риби, порскаючи на себе, кричучи, хлюпаючи та нуряючись....

З неба дивилось з усьміхом на них сонце, а шиби у вікнах рибацких будинків відбивали єго проміне і також сьміяли ся. Шуміли филї і чайки, наполохані тою метушнею двох людий, з пронизуючим вереском лїтали понад голови, що щезали під филями, набігаючими з далекого моря....

Вкінци обоє втомились, напили ся досить води і вилїзли на берег, щоби на сонци відпочати.

— Тьфу! — спльовував Яков. — Що за погана вода! Тому єї так богато!

перехилило ся і оба они упали до води і потонули. Тїл їх доси не віднайдено.

— **Довгий вік.** В Висничи старім, бохеньского повіта, померла сими днями Агата Филичковска, що прожила 112 лїт.

— **Нещастна пригода з оружием.** З Перемишлян доносять: В Пленикові, тутешного повіта, застрілив онogди в наслідок неосторожного поведеня з набитою рушницею син тамошного лісного, Франца Куртики, 16-лїтну дівчину сільску, Катерину Стецьківцу.

— **Самоубийство в Пелчиньскім ставі.** Передвчера по 8-ій годинї вечером станув якийсь чоловік над берегом Пелчиньского ставу у Львові, скинув із себе верхну одїж і скочив у воду. Побачили то переходячі студенти і один вояк і сейчас побігли до войскової плывальнї закликати когось на ратунок. Але тут не було нікого. Тодї побігли до сусїдних домів і принесли жердки, щоби подати топучому, однак по нїм не було вже й слїду. На греблі лежала баранкова шапка і зимовий плащ з карткою, на котрій находили ся олївцем написані слова: „Bukaczowce, doktor kolejowy“. Повідомлена телеграфічно полїция розпочала незадовго при помочи міскої сторожі глядане, але хотяй їздили човном і шипали гаками у водї до пізної ночи, топільника не найдено аж вчера в полудне. Називща самоубийника не удало ся дійти. Виглядає він на робітника. В кишени его одежи найдено кусник хлїба і двайцять кілька крейцарів. Трупа відставлено до трупарнї.

— **Чоловік, що забув свое імя.** Онogди рано явив ся в бюрі віденьскої полїциї якийсь чоловік і попросив урядника, щоби той ему сказав, як він називає і хто він есть, бо він забув свое імя. Чоловік той говорив зовсїм розумно і в першій хвили здавало ся, що він лиш робить собі якісь жарти, але дальші допити показали, що він таки дійстно забув не лиш, як він називає ся і хто есть, але й де мешкає; — він зійшов з розуму в той спосіб, що стратив нагло память. Его відставлено на клїнїку для зійшовших з розуму, а дальші доходженя вияснили справу. Нещасливий называе ся граф Еварист Арц, має 35 лїт і есть сином рітмайстра, котрий номер в 1882 р., в кілька лїт опісля померла і его мати. Арц був насамперед концептовим практикантом в Боснї, а відтак писаром, аж остаточно зійшов на найбільшу нужду і жив лиш з ласки давних знакомих. Він западає щораз більше в задуму, аж онogди коли вийшов зі свого помешканя, вже не міг вернути назад до него, бо забув і свое імя і нумер дому і улицю. Він так стратив память, що не може вже собі нїчого пригадати, що діяло ся з ним від того часу, коли вийшов з дому.

Телеґрами.

Відень 1 цьвітня. Wiener Ztg. оголосила розпорядженє міністра просьвіти о оплатах надзвичайних слухачів, фреквентантів і госпітанток на університетах.

Будапешт 1 цьвітня. Ґр. Юл. Андраші заперечив вість подану в ґазетах, мов би він сказав, що обнимає місию утвореня кабінету на нових основах.

Зальцбурґ 1 цьвітня. Недалеко Ґастай злетів вчера осуг сніговий (лявіна) а разом з ним урвала ся і часть гори. Дорога до Ґастай засипана на довготу 120 метрів.

Відень 1 цьвітня. N. fr. Presse довідує ся, що князь Фердинанд болгарский задумує при найблизшім ювилею свого правлїня проголосити Болгарию независимим королївством.

Петербург 1 цьвітня. Зачувати, що земский собор буде скликаний окремим маніфестом на день 7 цьвітня (?) ст. ст.

Петербург 1 цьвітня. (Петерб. Аґ. тел.) Вість о викритю заговору на житє вел. кн. Володимира, ґен. Трепова і міністра Булиґіна есть неправдива. В послїдних часах арештовано лиш кілька осіб підозріних о революцийні і анархістичні цїли.

Петербург 1 цьвітня. Дня 22 марта мала відбути ся в комітетї міністрів нарада над реформами православної церкви. На бажанє президента комітету митрополит Антоній виготовив проєкт відповідно до бажань духовеньства. В дусї того проєкту мала церков приняти знову форму адмінїстрациї, яка була в XVI. і XVII. столїтях. Прокуратор сьв. синоду Побідоносцев не згодив ся на той проєкт і просив царя, щоби наради над тою справою відобрано комітетови міністрів, бо справа та належить виключно до компетенциї синоду. Цар увзглядннив ту просьбу і передав справу синодови. Побідоносцев заявив відтак, що всякі реформи не потрібні. Синод однак не згодив ся на той погляд і заявив, що треба вернути до форми адмінїстрациї церкви через особи (стилїзация депеші в сїм місци неясна — *Ред.*). Синод ухвалив просити царя о скликанє собору в цїли вибраня патріярха.

Берлин 1 цьвітня. Бюро Вольфа доносить о гостинї цісаря Вільгельма в Танґері: В хвили, коли цісар виступив на беріг, виголосив бесїду, в котрій зазначив, що гостина его має служити яко манїфестация в користь рівноуправненя всїх держав. Відтак розмавляв цісар з Абдул Малеком, котрий вручив ему дарунки від султана.

Господарство, промисл торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 31 марта. Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·30 до 8·40; жито 6·25 до 6·40; овес 7·20 до 7·60; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 7·30 до 7·75; ріпак 10·75 до 11·—; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 11·—; вика 10·60 до 11·75; бобик 7·25 до 7·80; гречка 8·25 до 8·75; кукурудза нова 8·50 до 9·—; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 50·— до 80·—; конюшина біла 40·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 22·— до 30·—.

— На сьвітї поганого дуже богато... от хоч би хлопців... страх богато! — сьміяла ся Мальва, витискаючи воду із свого волося.

Волосє в неї було темне і хоч не довге, але густе і кучеряве.

— Тому ти й дїда собі виглядїла! — злобно усьміхнув ся Яков і штуркнув еї лїктем в бік.

— Часом дїд лїпший від молодого.

— Вже коли батько гарний, то значить, син ще лїпший.

— А диви! Де ти навчив ся так чванитись.

— Дївчата в селї менї часто говорили, що я хлопець зовсїм не поганий.

— Що на тім розуміють ся дївчата? Ти мене спитай....

— Хиба ти що, не дївчина?

Она глянула на него строго, а він лукаво засьміяв ся. Тодї она стала нараз поважна і сказала отверто:

— Була, але... мала раз дитину.

— Цікаво і ладно — сказав Яков і зареготав ся.

— Дурень! — відрубала ему Мальва остро і відвернула ся від него.

Яков збентежив ся і замовк, стиснувши губи.

З пів години они обоє мовчали і обертали ся так до сонця, щоби мокра одїж скорше висхла.

В бараках — довгих, брудних шопах з дахами, похилими лиш на один бік — побудили ся робітники. Здалека — бараки були віддалені на яких сто пятьдесять сяжнів — були они всї до себе подібні, обдерті, нечесані, босі... Їх захриплі голоси доходили до берега; хтось стукав в дно порожної бочки, а глухі звуки роздавали ся як від барабана. Десь сварили ся дві женщини, то знов гавкав пес.

— Встають — сказав Яков. — А я хотів нинї раненько їхати до міста і от забарив ся з тобою.

— З мене нікому нема добра — сказала напів жартом, напів поважно.

— Чого ти все мене лякаєш? — сказав здивований Яков.

— Побачиш, як батько тебе....

Згадка про батька розсердила его.

— Е, що батько! — крикнув грубо. — Батько! Я також вже не дитина.... Великий страх! Тут зовсїм инакше... я не слїпий, бачу. Він зовсїм тут не вяже ся. Ну, то й менї дай спокій.

Она глянула ему насьмішливо в очи і спитала цікаво:

— Дати тобі спокій? А що-ж ти задумуєш?

— Я? — він надув лиця і випняв наперед груди, немов би підносив тягар. — Я? Я богато можу! Я вже досить довго на сьвіжім воздуси, сільский порох з мене вже звіяло.

— Так скоро? — сказала Мальва насьмішливо.

— Або що? Як схочу, то будеш мусїла бути моя.

— Справдї?

— Хиба кого боюсь?

— Ну, диви!

— Слухай! — сказав Яков зворушеним, палким голосом. — Ти мене не дразни! Бо я не від того....

— Від чого? — спитала спокійно.

— Нїчого!

Тепер він відвернув ся від неї і замовк з видом хлопця проворного і певного себе.

— О, ти відважний! Наш бухальтер — знаєш его — має чорного песика, ти бачив его? Він такий самий, як і ти. Здалека гавкає, нїби хоче кусати, а підійдеш близше, він сховав хвіст і в ноги!

— Ну, добре! — крикнув Яков, впадаючи в лють. — Чекай лиш, побачиш, який я, побачиш!

Але она сьміяла ся ему в очи.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижневника ілюстрованого“. — До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

МИЛО ШІХТА

„Олень“ Знаки охоронні „Ключ“

Найліпше, найвидатнійше, а тим самим найдешевше мило без всяких шкідних домішок.

Всюди до набутя.

Купуючих просить ся о звернене уваги на напис: „ШІХТ“, що єсть на кождій штуці мила, як також на один з наведених охоронних знаків.

Інсерати

(оповіщеня приватні)

до всіх дневників краєвих і заграничних принимає виключно Головна Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).